

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค ๒ สอบสวน มาตรา ๑๒๐-๑๕๖

ครั้งที่ ๕ วันเสาร์ที่ ๓๑ ม.ค. ๒๕๖๕

อ.สันทนี คิชยบุตร
อัยการผู้เชี่ยวชาญพิเศษ
ผู้อำนวยการสำนักงานยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรม
สถาบันนิติวัชร์

เราจะมีความสุขแต่ลำพัง
โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อน
ของคนอีกหลายคนที่เราอยู่นั้นไม่ได้ ผู้มีเมตตาจิต
หวังประโยชน์ส่วนรวม ย่อมรู้จักแบ่งปันความสุขเพื่อผู้อื่น
และพร้อมที่จะบรรเทาความทุกข์
ของผู้อื่นตามกำลังและโอกาสเสมอ

พระราชดำรัส สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
พระบรมราชชนนีพันปีหลวง

พระราชทานแก่คณะกรรมการอาสาสมัครและอาสาสมัครสังคมสงเคราะห์
แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน

วันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๐

มาตรา ๑๓๒

เพื่อประโยชน์แห่งการรวบรวมพยานหลักฐานให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจดังต่อไปนี้ (มาตรา ๑๓๒ (๑))

- ตรวจตัวผู้เสียหายเมื่อผู้นั้นยินยอม
- ตรวจตัวผู้ต้องหา
- ตรวจสอบของหรือที่ทางอันสามารถอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้
- ทำภาพถ่าย แผนที่ หรือภาพวาด
- จำลอง หรือพิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือ ลายมือ หรือลายเท้า
- บันทึกรายละเอียดทั้งหลายซึ่งน่าจะกระทำให้คดีแจ่มกระจ่างขึ้น

มาตรา ๑๓๒ (๑)

- การตรวจตัวผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๓๒ (๑) วรรคแรก เช่น ตรวจหาร่องรอยบาดแผลที่ถูกทำร้าย
- การตรวจตัวผู้เสียหายหรือผู้ต้องหานั้น หากผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาเป็นหญิง ให้จัดให้เจ้าพนักงานซึ่งเป็นหญิงหรือหญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ ทั้งนี้ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาจะขอ نابุคคลใดมาอยู่ร่วมในการตรวจนั้นด้วยก็ได้ (มาตรา ๑๓๒ (๑) วรรคสอง)

มาตรา ๑๓๒ (๒)(๓)(๔)

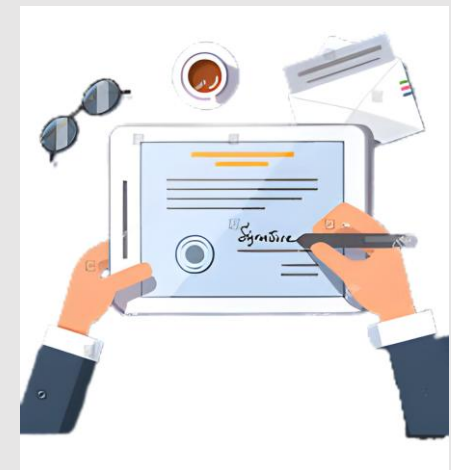
(๒) ค้นเพื่อพบสิ่งของ ซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือได้ใช้หรือสงสัยว่าได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่าด้วยคน

(๓) หมายถึงบุคคลซึ่งครอบครองสิ่งของ ซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่บุคคลที่ถูกหมายเรียก ไม่จำเป็นต้องมาเอง เมื่อได้จัดส่งสิ่งของมาตามหมายแล้ว ให้ถือเสมือนว่าได้ปฏิบัติตามหมาย

(๔) ยึดไว้ซึ่งสิ่งของที่ค้นพบหรือส่งม้างกล่าวในอนุมาตรา (๒) และ (๓)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๖๕/๒๕๔๔

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๒ พนักงานสอบสวน มีอำนาจหน้าที่รวบรวมหลักฐานในคดีความ เมื่อผู้เสียหายอ้างว่าลายมือชื่อในใบถอนเงิน เป็นเอกสารปลอม จึงมีปัญหาคือเป็นลายมือชื่อของผู้เสียหายหรือไม่ การที่พนักงานสอบสวนจัดให้ผู้เสียหายลงลายมือชื่อในกระดาษหลายแผ่น และจัดหาลายมือชื่อและลายมือเขียนของผู้เสียหายที่เคยลงลายมือชื่อหรือเขียนไว้ในที่อื่น ๆ ซึ่งมีจำนวนมากพอสมควร แล้วรวบรวมส่งไปให้เจ้าหน้าที่ กองพิสูจน์หลักฐานตรวจเปรียบเทียบ แม้จะไม่ได้ตัวอย่างลายมือชื่อที่ผู้เสียหายให้ไว้แก่ธนาคาร ขณะเปิดบัญชีรวมไปด้วยก็ถือว่าเป็นการกระทำชอบแล้ว ในเมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าเอกสาร ดังกล่าว เป็นหลักฐานที่เพียงพอแล้วสำหรับพิสูจน์ความผิดของจำเลย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๖๘/๒๕๐๐

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๒ มิได้ระบุไว้เลยว่า ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งบังคับให้ผู้ต้องหาเขียนชื่อลงในกระดาษเปล่าได้ คำสั่งบังคับให้จำเลยทำเช่นนั้นจึงไม่เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยไม่ปฏิบัติตามจึงไม่มีความผิดฐานขัดคำสั่งเจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๓๓

การสอบสวนผู้เสียหายและพยานบุคคล (มาตรา ๑๓๓)

๑. พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียกผู้เสียหายหรือบุคคลใด
ซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าถ้อยคำของเขาอาจเป็นประโยชน์แก่คดี
ให้มาตามเวลาและสถานที่ในหมายแล้วให้ถามปากคำบุคคลนั้นไว้
(มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๑๘๕/๒๕๕๘

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียกผู้เสียหาย หรือบุคคลใด ซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าถ้อยคำของเขาอาจเป็นประโยชน์แก่คดี ให้มาตามเวลาและสถานที่ในหมาย ดังนั้น การสอบสวนจะกระทำในสถานที่ใด ๆ ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นที่สถานีตำรวจ

มาตรา ๑๓๓ วรรคสอง

๒. พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้พยานสาบานหรือปฏิญาณตัว (มาตรา ๑๓๓ วรรคสอง)

การถามปากคำนั้น พนักงานสอบสวนจะให้ผู้ให้ถ้อยคำสาบานหรือปฏิญาณตัวเสียก่อนก็ได้ โดยต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ. ว่าด้วยพยานบุคคล (บทบัญญัติว่าด้วยพยานบุคคลตั้งแต่มาตรา ๒๓๒ ถึงมาตรา ๒๓๗ ทวิ)

คำพิพากษากฎีกาที่ ๖๑๔/๒๔๘๖

กฎหมายไม่บังคับว่าการสอบสวนปากคำบุคคลใดต้องมีการสาบานหรือปฏิญาณตนเสียก่อน แต่ให้อำนาจเจ้าพนักงานที่จะจัดให้มีการนั้นก่อนก็ได้ เมื่อเห็นสมควร ฉะนั้น ในการสอบสวนใด หากปรากฏว่า ผู้ให้การโดยมิได้สาบานหรือปฏิญาณตน การสอบสวนนั้นก็ไม่เสียไป

มาตรา ๑๓๓

๓. ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนตักเตือน พูดให้ท้อใจ หรือใช้กลอุบายอื่น เพื่อป้องกันมิให้บุคคลใดให้ถ้อยคำซึ่งอยากจะให้ด้วยความเต็มใจ (มาตรา ๑๓๓ วรรคสาม)
๔. การสอบปากคำผู้เสียหายที่เป็นหญิงในความผิดเกี่ยวกับเพศ (มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่)

มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่

ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ การถามปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นหญิง ให้พนักงานสอบสวนซึ่งเป็นหญิง เป็นผู้สอบสวน เว้นแต่ผู้เสียหายนั้นยินยอม หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น และให้บันทึกความยินยอม หรือเหตุจำเป็นนั้นไว้ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาจะขอ นำบุคคลใดมาอยู่ร่วม ในการสอบปากคำนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๑๓๓ วรรคห้า

๕. ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องจัดให้ผู้เสียหายหรือพยานยืนยันตัวผู้กระทำความผิดในชั้นจับกุมหรือชี้ตัวผู้ต้องหาในคดีอาญา ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนจัดให้มีการยืนยันตัวผู้กระทำความผิดหรือชี้ตัวผู้ต้องหาในสถานที่ที่เหมาะสม และสามารถจะป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องหาเห็นตัวผู้เสียหายหรือพยาน โดยให้คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เสียหายหรือพยานเท่าที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งกรณี เว้นแต่ผู้เสียหายหรือพยานนั้นยินยอมและให้บันทึกความยินยอมนั้นไว้

คำพิพากษาศึกษาที่ ๖๐๑๗/๒๕๖๐

พนักงานสอบสวนสอบปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบแปดปีในความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยมีนักสังคมสงเคราะห์ มารดาผู้เสียหาย และพนักงานอัยการร่วมในการถามปากคำผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง โดยใช้พนักงานสอบสวนซึ่งเป็นชายเป็นผู้สอบสวนและไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายนั้นยินยอมหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น และได้มีการบันทึกความยินยอมและเหตุจำเป็นนั้นไว้ ซึ่งแม้ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่ ก็ตาม แต่เป็นเพียงความบกพร่องหรือผิดพลาดเฉพาะในส่วนนี้ ซึ่งเป็นข้อบกพร่องผิดพลาดในรายละเอียดหาใช่ข้อสาระสำคัญถึงขนาดจะทำให้การสอบสวนเสียไปทั้งหมดอันจะทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ไม่ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศึกษาฎีกาที่ ๓๒๘๑/๒๕๖๑

การที่พนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่ แม้จะเป็นการไม่ชอบ แต่ก็ห้ามมีผลทำให้การสอบสวนเสียไปทั้งหมด และถือว่าไม่มีการสอบสวนในความผิดนั้นมาก่อน อันจะทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ไม่ การสอบสวนคดีนี้จึงชอบ โจทก์มีอำนาจฟ้อง

การสอบสวนผู้ต้องหา

พนักงานสอบสวนจะต้องแจ้งข้อเท็จจริงและขอหา

มาตรา ๑๓๔ วรรคหนึ่ง เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหา พนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด แล้วจึงแจ้งขอหาให้ทราบ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๙๘/๒๕๖๖

เมื่อแจ้งข้อหาอันเป็นหลักแห่งความผิดแล้วก็ไม่จำเป็นต้องแจ้งข้อหาอันเกี่ยวพันกันด้วยอีก พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนความผิดทุกข้อหาได้ เมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด และแจ้งข้อหากระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา ๓๐๐ แล้ว แม้ไม่แจ้งข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา ๒๙๑ ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวพันกัน พนักงานสอบสวนก็มีอำนาจสอบสวนความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ถือได้ว่าเป็นการสอบสวนความผิดฐานนี้แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๘/๒๕๖๓

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ บัญญัติให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์
เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่า จะถูกสอบสวนในเรื่องใด และทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหา
เป็นความผิดโดย **ไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย และทุกกระทงความผิดเสมอไป**
เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใด แต่ **เมื่อสอบสวนแล้ว**
ปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำ
ในช่วงเวลาอื่นเพิ่มเติมได้ ถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่น
โดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความ
เพิ่มเติมได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๖/๒๕๕๓

แม้เดิมจะแจ้งข้อหาหนึ่งแต่เมื่อสอบสวนไปแล้ว ปรากฏว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดอื่น ก็ถือเป็นการสอบสวนความผิดดังกล่าวมาตั้งแต่แรก ฉะนั้น เมื่อคดีนี้ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจะแจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ กับพวกฐานร่วมกันกรรโชกทรัพย์ แต่เมื่อโจทก์เห็นว่าพฤติการณ์การกระทำผิดของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ เข้าองค์ประกอบความผิดฐานปล้นทรัพย์ก็มีอำนาจที่จะฟ้องคดีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ กับพวกในความผิดฐานปล้นทรัพย์นั้นได้

แต่ถ้าเป็นความผิดที่ไม่เกี่ยวเนื่องกัน หรือมีเนื้อหาต่างกัน เป็นคนละเรื่อง จะต้องแจ้งทุกข้อหา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔๒๓/๒๕๕๔ พนักงานสอบสวนในคดีนี้สอบสวนจำเลยทั้งสองเฉพาะแต่ในข้อหา
ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๑๐ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน
จำนวน ๑๐ เม็ด ดังกล่าวให้แก่ผู้มีชื่อในราคา ๑,๐๐๐ บาท ตามฟ้องข้อ ๑ ก. บางส่วน และข้อ ๑ ค. เท่านั้น
ในชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองไม่ได้ถูกแจ้งข้อหาจากพนักงานสอบสวนในข้อหาตามฟ้องข้อ ๑ ก. บางส่วน และ
ข้อ ๑ ข. ว่า ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ปรากฏตาม
บันทึกคำให้การของจำเลยทั้งสองในชั้นสอบสวน ดังนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าพนักงานสอบสวนไม่ได้สอบสวนจำเลยทั้ง
สองในข้อหาเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน
จำนวน ๔ เม็ดดังกล่าว ให้แก่ผู้มีชื่อ พนักงานอัยการจึงต้องห้ามไม่ให้ฟ้องจำเลยทั้งสอง ในข้อหาเมทแอมเฟตา
มีน จำนวน ๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๔๔๔/๒๕๕๐

ร้อยตำรวจเอก ป. เป็นพนักงานสอบสวนคดีแรกซึ่งเป็นการสอบสวน ท. กับพวกรวม ๙ คน และจำเลยเฉพาะใน ความผิดที่เกิดเหตุเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๔ เวลากลางวัน และทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย ๓ รายการเท่านั้น ส่วนความผิดที่ ท. กับพวกให้การรับสารภาพว่าก่อเกิดเหตุในคดีดังกล่าว ท. กับพวกเคยลักทรัพย์ของโจทก์รวมมาแล้วหลายครั้งและได้นำไปขาย ที่ร้านจำเลยนั้น ร้อยตำรวจเอก ป. ยังมิได้ทำการสอบสวน ฉะนั้น แม้ว่าข้อเท็จจริงตามบันทึกการจับกุม ท. กับพวก กับบันทึก คำให้การในชั้นสอบสวนในสำนวนการสอบสวนคดีแรกจะมีรายละเอียดพาดพิงถึงการลักทรัพย์ ๑๗ ครั้ง ในช่วงระหว่างเดือน พฤษภาคม ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๔ อยู่ด้วยดังที่จำเลยอ้างก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็เป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้นที่ ได้ความจากการสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนยังมิได้ตั้งข้อหาและทำการสอบสวนในรายละเอียดดังกล่าว จึงยังถือไม่ได้ว่ามีการ สอบสวนในเรื่องดังกล่าวแล้ว อีกทั้งการลักทรัพย์ในแต่ละครั้งและการนำไปจำหน่ายให้แก่ผู้รับซื้อของโจทก์ในแต่ละครั้งก็เป็น ความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน การที่พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนในความผิดเฉพาะกรรมใด วาระใด จะถือได้ว่าการ สอบสวนในกรรมอื่นและวาระอื่นด้วยหาได้ไม่ เมื่อคดีที่ร้อยตำรวจเอก ป. สอบสวนจำเลยในความผิดฐานรับของโจทก์เพื่อค่ากำไรร และต่อมาพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องจำเลยนั้น เป็นการสอบสวนเฉพาะความผิดที่เกิดเหตุวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๔ และทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายในคดีดังกล่าวก็มีเพียง ๓ รายการเท่านั้น ส่วนความผิดคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๓๔ เป็นทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายก็เป็นทรัพย์สินต่างรายกัน การสอบสวนในคดีนี้จึงเป็นการสอบโดยชอบ พนักงานอัยการโจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๘/๒๕๖๔

การที่พนักงานสอบสวนมิได้แจ้งข้อกล่าวหาและสอบสวนจำเลยที่ ๑ ในข้อหาจับของโจร เป็นเรื่องที่กฎหมายห้ามมิให้พนักงานอัยการนำคดีมาฟ้องในข้อหาดังกล่าวเท่านั้น เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ฯ แต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิเคราะห์กลับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานรับของโจร ข้อแตกต่างดังกล่าว ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคสาม บัญญัติบังคับไว้ว่าเป็นข้อแตกต่างกันในรายละเอียด มิให้ถือว่าต่างกันในข้อสาระสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ ประกอบกับจำเลยที่ ๑ นำสืบว่าไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุและไม่เคยรู้จักกับ ส. มาก่อน แสดงว่าจำเลยที่ ๑ ไม่ได้หลงต่อสู้ ชอบที่ศาลจะลงโทษจำเลยฐานรับของโจรที่ได้ความจากทางพิจารณา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕/๒๔๘๕

เมื่อสอบสวนครั้งแรก พนักงานสอบสวนได้แจ้งให้จำเลยทราบแล้วว่าคำให้การอาจใช้อยัน
เขาได้ และจำเลยปฏิเสธ เมื่อมีการสอบสวนเพิ่มเติมอีก เจ้าพนักงานไม่จำเป็นต้องปฏิบัตินั้นซ้ำอีก
หากจำเลยให้การรับสารภาพในการสอบสวนเพิ่มเติมก็พึงประกอบการลงโทษจำเลยได้ มิได้บังคับ
ให้ปฏิบัติทุกครั้ง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๗๕๖๘/๒๕๔๖

การแจ้งข้อหาแก่จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ ไม่จำเป็นต้องแจ้งข้อหาทุกกระทงความผิดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำอันเดียวกันไม่ การสอบสวนครั้งแรกพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาฐานทำร้ายร่างกายให้จำเลยทราบแล้วว่าคำให้การอาจใช้ยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาของศาลได้ แม้จะมีการสอบสวนโดยแจ้งข้อหาเพิ่มเติมแก่จำเลยอีกสองครั้ง แต่พนักงานสอบสวนไม่แจ้งแก่จำเลยว่าคำให้การเพิ่มเติมอาจใช้ยืนยันจำเลยได้ ก็มีได้ทำให้การสอบสวนเป็นการไม่ชอบเพราะมาตรา ๑๓๔ เพียงแต่บัญญัติว่าคำให้การจำเลยไม่อาจใช้ยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้เท่านั้น ซึ่งตามคำให้การเพิ่มเติมจำเลยอีกสองครั้งก็มีเพียงว่าขอให้การปฏิเสธตามที่ให้การในครั้งแรก จึงไม่มีข้อความใดที่จะใช้ยืนยันจำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๒๘๑/๒๕๓๓

ในคดีอาญามีกฎหมายอ้า่างมิให้โจทก์อ้า่างจำเลยอ้า่างจำเลยเป็นพยาน เมื่อจะเอาจำเลยเป็นผู้ต้องหา ก็ต้องสอบสวนในฐานะผู้ต้องหา เพราะจะต้องบอกให้จำเลยทราบก่อนว่าถ้อยคำที่จำเลยกล่าวอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในการพิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ การที่พนักงานสอบสวนสอบสวนจำเลยเป็นพยานแล้ว โจทก์จะอ้า่างคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยในฐานะพยานเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดตามที่โจทก์ฟ้องนั้น เป็นการไม่ชอบ แม้คำให้การของจำเลยดังกล่าวเป็นคำรับซึ่งปรักปรำและเป็นผลร้ายแก่ตนเองก็รับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้ เพราะขัดต่อมาตรา ๒๒๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๑๘/๒๕๕๓

เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจเห็นสภาพไฟไหม้รถยนต์คันเกิดเหตุอย่างรุนแรงและดับไฟยากอย่างผิดปกติ โดยเฉพาะบริเวณที่เบาะที่นั่งและที่วางเท้าด้านหน้าซ้ายข้างคนขับซึ่งพบศพไม่ทราบว่าเป็นศพผู้ใด ประกอบกับการตรวจสอบสภาพรถยนต์และบริเวณที่เกิดเหตุไม่พบร่องรอยอุบัติเหตุ แต่พบว่าฝากระโปรงหลังของรถยนต์เปิด เบรกมืออยู่ในสภาพยกขึ้นจนสุด และพบเกลลอนบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงห่างจากรถยนต์ประมาณ ๓๐ เมตร จึงสงสัยว่าเป็นคดีฆาตกรรมมิใช่อุบัติเหตุ เมื่อจำเลยที่ ๑ มาพบเจ้าพนักงานตำรวจและแจ้งว่าศพผู้ตายเป็นจำเลยที่ ๒ เจ้าพนักงานตำรวจจึงสงสัยว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้ด้วย จึงทำการสืบสวนหาตัวจำเลยที่ ๒ พบจำเลยที่ ๒ จึงเชิญตัวมาสอบปากคำและในวันเดียวกันได้เชิญตัวจำเลยที่ ๑ มาสอบปากคำด้วย **การที่เจ้าพนักงานตำรวจเชิญตัวจำเลยที่ ๑ กับที่ ๒ มาสอบปากคำ โดยมีได้แจ้งข้อกล่าวหาและทำบันทึกการจับกุมก็เนื่องจากเจ้าพนักงานตำรวจยังไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นอุบัติเหตุหรือคดีฆาตกรรม ศพผู้ตายเป็นผู้ใด กับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ จึงเป็นการเชิญตัวจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ มาสอบปากคำในฐานะผู้ให้ถ้อยคำ ไม่ใช่การจับกุมมาสอบปากคำในฐานะผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนไม่จำเป็นต้องแจ้งสิทธิของผู้ต้องหาก่อนการสอบสวนและบันทึกคำให้การผู้ให้ถ้อยคำจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนการสอบสวนหลังจากนั้น พนักงานสอบสวนทราบแน่ชัดว่าผู้ตายเป็นผู้ใด และผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ก็ได้มีการแจ้งข้อกล่าวหา แจ้งสิทธิผู้ต้องหา สอบปากคำจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ และทำบันทึกการจับกุมในฐานะผู้ต้องหา จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน**

สิทธิของผู้ต้องหา

๑. สิทธิของผู้ต้องหาในการมีทนายความ

มาตรา ๑๓๔/๑ ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้

ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้

การจัดหาทนายความตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และให้ทนายความที่รัฐจัดหาให้ได้รับเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

เมื่อได้จัดหาทนายความให้แก่ผู้ต้องหาตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสามแล้ว ในกรณีจำเป็นเร่งด่วน หากทนายความไม่อาจมาพบผู้ต้องหาได้ โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้พนักงานสอบสวนทราบหรือแจ้งแต่ไม่มาพบผู้ต้องหาภายในเวลาอันสมควร ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนผู้ต้องหาไปได้โดยไม่ต้องรอทนายความ แต่พนักงานสอบสวนต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

คดีที่รัฐต้องจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหา (ผู้ต้องหาไม่มีสิทธิปฏิเสธ)

ได้แก่ คดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต และ

คดีที่ผู้ต้องหาไม่อายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา

มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหาไม่อายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ **ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้**

คดีที่รัฐต้องจัดหาทนายความให้หากผู้ต้องหาประสงค์ (ผู้ต้องหาไม่มีสิทธิปฏิเสธ)

ได้แก่ คดีที่มีอัตราโทษจำคุก และผู้ต้องหาต้องการทนายความ

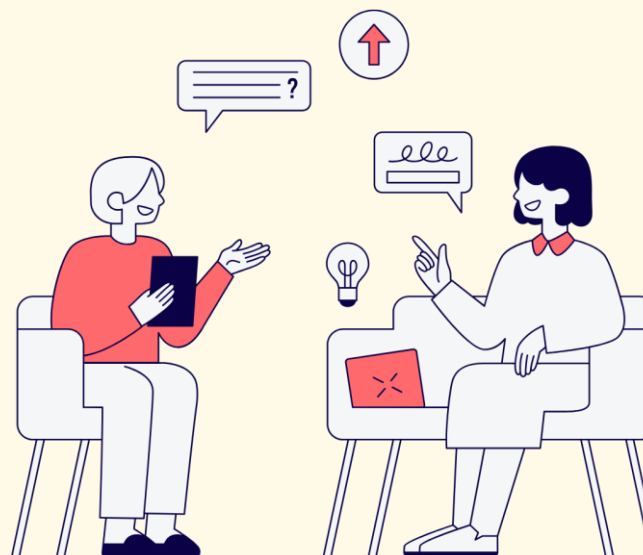
มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคสอง ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวน
ถามผู้ต้องหาว่า มีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๕๒/๒๕๖๑ แม้จำเลยจะไม่มีทนายความหรือบุคคลที่ไว้วางใจของจำเลยเข้าร่วมในการสอบสวน แต่ตามบันทึกคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยระบุว่า ก่อนสอบปากคำ พนักงานสอบสวนถามจำเลยว่าต้องการพบทนายความหรือบุคคลที่ไว้วางใจเข้าร่วมฟังการสอบสวนหรือไม่ อย่างไรก็ตาม จำเลยตอบว่าไม่ต้องการ ดังนี้ แสดงว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งสิทธิดังกล่าวให้จำเลยทราบแล้ว แต่จำเลยละสิทธิในการมีทนายความเมื่อคดีมีเพียงอัตราโทษจำคุกไม่ใช่มีอัตราโทษประหารชีวิต กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะต้องจัดหาทนายความหรือบุคคลที่ไว้วางใจเข้าร่วมฟังการสอบสวนให้แก่จำเลยตามมาตรา ๑๓๔/๑ วรรคสอง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๘๐/๒๕๖๐

แม้คำให้การในชั้นสอบสวนเพิ่มเติมของจำเลย พนักงานสอบสวนไม่ได้จัดหาทนายความให้จำเลยเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง แต่ไม่ทำให้คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยในครั้งแรกที่ชอบด้วยกฎหมายเสียไป

ผลของการฝ่าฝืนมาตรา ๑๓๔/๑ เป็นไปตาม มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย

กล่าวคือ จะรับฟังถ้อยคำในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์
ความผิดไม่ได้ แต่ไม่ทำให้การสอบสวนเสียไปทั้งคดี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๘๖/๒๕๕๗

มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่งจะ **รับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้** ฉะนั้นแม้พนักงานสอบสวนจะไม่ได้จัดหาทนายความให้จำเลยในคดีที่มีโทษประหารชีวิตก็ **ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบแต่อย่างใด** โจทก์มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๘๑๕๘/๒๕๖๐

คดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต การสอบสวนคำให้การของผู้ต้องหาอยู่ในบังคับของ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง เมื่อพนักงานสอบสวนสอบถามแล้วผู้ต้องหาไม่มีทนายความ เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่ต้องจัดหาทนายความให้แก่ผู้ต้องหา ก่อนเริ่มถามคำให้การและให้ทนายความเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน คำให้การของผู้ต้องหาด้วย แต่ขณะที่รอยตำรวจโท อ. สอบสวนคำให้การของจำเลย และจัดทำบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาซึ่งระบุว่าจำเลยให้การรับสารภาพขึ้นนั้น ไม่ได้มีการจัดหาและให้ทนายความของจำเลยเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย แม้ในวันรุ่งขึ้นรอยตำรวจโท อ. ควบคุมตัวจำเลยไปพบ ช. ทนายความซึ่งติดต่อไว้ก่อนแล้วและได้อ่านบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาที่จัดทำขึ้นให้จำเลยและ ช. ฟัง จำเลยแจ้งต่อ ช. ว่าจะรับสารภาพ รอยตำรวจโท อ. ให้จำเลยและ ช. ลงลายมือชื่อไว้ก็ตาม ก็ทำให้การสอบสวนคำให้การของจำเลยกลับเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องตาม มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง ไม่ ทั้งกรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๑๓๔/๑ วรรคท้าย ถ้อยคำใด ๆ ที่จำเลยให้ไว้ต่อรอยตำรวจโท อ. ตามบันทึกคำให้การของผู้หาหน้านั้นจึงไม่อาจนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย

การไม่จัดหาทนายความให้ นั้น มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย คงห้ามมิให้ใช้เป็น
พยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ให้ถ้อยคำเท่านั้น แต่ไม่ได้
ห้ามใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยอื่นด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๓๔๕/๒๕๕๘ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๓๔/๔ วรรคสาม กำหนดไว้ว่าถ้อยคำใด ๆ ที่
ผู้ต้องหาให้ไว้ก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๑ ในเรื่องการสอบถามและจัดหาทนายความให้แก่
ผู้ต้องหาจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหานั้นไม่ได้เท่านั้น แต่หาได้มีบทบัญญัติ
แห่งกฎหมายใด ๆ ที่ห้ามมิให้นำคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาในลักษณะดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐาน
ในการพิสูจน์ความผิดของบุคคลอื่นหรือจำเลยอื่นในคดีแต่ประการใดทั้งสิ้น ดังนั้น คำให้การชั้นสอบสวน
ของจำเลยจึงสามารถนำมาเป็นพยานหลักฐานประกอบในคดีเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยอื่นได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๗๖/๒๕๖๑

แม้พนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งสิทธิแก่จำเลยที่ ๕ ก่อนสอบสวนก็ตาม
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๔ เพียงแต่ห้ามมิให้นำถ้อยคำของจำเลยที่ ๕ ที่ให้ไว้ต่อ
พนักงานสอบสวนมารับฟังลงโทษจำเลยที่ ๕ ผู้ให้ถ้อยคำเท่านั้น มิได้ห้ามมิให้รับฟัง
ประกอบเพื่อลงโทษจำเลยอื่น

สิทธิของผู้ต้องหา

๒. สิทธิที่จะให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้ารับฟังการสอบปากคำตนตามมาตรา ๑๓๔/๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๑๙/๒๕๕๐ แม้ มาตรา ๗/๑ (๒) จะบัญญัติให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหา^{๕๕}มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ที่ตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบสวนปากคำตนได้ในชั้นสอบสวน และมาตรา ๑๓๔/๓ บัญญัติว่าผู้ต้องหา^{๕๕}มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ที่ตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ และมาตรา ๑๓๔/๔ (๒) บัญญัติในเรื่องการถามคำให้การผู้ต้องหา^{๕๕}นั้นให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบก่อนว่า ผู้ต้องหา^{๕๕}มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ที่ไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ก็ตาม

แต่ในบทบัญญัติของมาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย ก็บัญญัติไว้แต่เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหา^{๕๕}ให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๓ จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้^{๕๕}นั้นไม่ได้เท่านั้น ดังนั้น แม้พนักงานสอบสวนจะไม่ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นก็หาทำให้การสอบสวนคดี^{๕๕}ไม่ชอบแต่อย่างใดไม่

การแจ้งสิทธิในชั้นสอบสวนแก่ผู้ต้องหา

มาตรา ๑๓๔/๔ ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบก่อนว่า

(๑) ผู้ต้องหา**มีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ก็ได้** ถ้าผู้ต้องหาให้การ ถ้อยคำที่ผู้ต้องหาให้การนั้น อาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้

(๒) ผู้ต้องหา**มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟัง**การสอบปากคำตนได้

เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใดก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้

ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือ ก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๑ มาตรา ๑๓๔/๒ และมาตรา ๑๓๔/๓ จะรับฟังเป็น พยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้

ผลของการฝ่าฝืนมาตรา ๑๓๔/๔ วรรคหนึ่ง เป็นไปตาม มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย

กล่าวคือ จะรับฟังถ้อยคำเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์
ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ แต่ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบ
พนักงานอัยการจึงยังมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๖๔๘/๒๕๖๒

จำเลยไม่สามารถพูดหรือเข้าใจภาษาไทย แม้พนักงานสอบสวนจัดให้เจ้าพนักงานตำรวจ
ทอ้งเทียมและ พ. เป็นล่ามคำให้การชั้นสอบสวนให้จำเลยฟัง แต่ล่ามมิได้สอบถามหรือพิจารณาตนว่าจะ
ทำหน้าที่โดยสุจริตใจตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓ วรรคสี่ ถ้อยคำรับสารภาพของจำเลยจึงไม่สามารถรับฟัง
เป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๔

ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนกระทำการโดยมิชอบเพื่อจูงใจผู้ต้องหา

มาตรา ๑๓๕ ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชื้อ หลอกลวง ทรมาน ใช้กำลังบังคับหรือกระทำโดยมิชอบประการใด ๆ เพื่อจูงใจให้เขาให้การอย่างใด ๆ ในเรื่องที่ต่องหานั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๗๓/๒๕๓๕

คำรับสารภาพที่ได้ความว่าหากจำเลยไม่ให้การรับสารภาพ เจ้าพนักงานตำรวจก็ต้องจับกุม ภริยาจำเลยและคนในบ้านทั้งหมดด้วย เป็นคำรับสารภาพที่มีเหตุจูงใจและบังคับให้กลัว ไม่อาจรับฟัง เป็นพยานหลักฐานพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๔๒/๒๕๔๐

เจ้าพนักงานตำรวจผู้ตรวจค้นจับกุมจำเลยได้บอกจำเลยว่า หากมีเมทแอมเฟตามีนอยู่อีกให้นำมอมให้เจ้าพนักงานตำรวจจะได้รับโทษเบาลง และได้เกลี้ยกล่อมจำเลยว่าหากมีสิ่งผิดกฎหมายก็ให้เอาออกมาเสีย จากนั้นจำเลยได้พาไปที่ต้นมะขามล้วงเข้าไปในโพรงต้นมะขาม นำถุงพลาสติกบรรจุเม็ดยามาให้ ดังนี้ เป็นการพูดในขณะปฏิบัติกรตรวจค้นเพื่อให้ได้มาซึ่งของผิดกฎหมายที่อยู่ในครอบครองของจำเลย แม้คำพูดนั้นจะเป็นการพูดจูงใจในทำนองว่าจำเลยจะได้รับโทษเบาลงก็ไม่ถึงขั้นให้สัญญาตามป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๕ มิใช่เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๗๖๕/๒๕๔๓

จำเลยจำหน่ายเฮโรอีน ๑ ถุง ให้แก่เจ้าพนักงานและเจ้าพนักงานตำรวจค้นพบเฮโรอีนของกลาง
อีก ๖ ถุง กับ ๓๕ หลอด ที่หลังบ้าน เจ้าพนักงานตำรวจได้สอบถามจำเลย แต่จำเลยปฏิเสธว่าเป็นของ ส.
พ่อตาจำเลย เจ้าพนักงานตำรวจจึงให้แม่ยายจำเลยได้ตาม ส. แต่แม่ยายจำเลยบอกว่าไม่พบ **เจ้าพนักงาน**
ตำรวจจึงบอกว่า ถ้าจับ ส. ไม่ได้ก็ต้องจับจำเลย แต่ถ้าตาม ส. มาได้ ก็จะปล่อยจำเลย แล้วจึงเขียนบันทึก
การจับกุมแจ้งข้อกล่าวหาให้จำเลยทราบ **จำเลยบอกแก่เจ้าพนักงานตำรวจว่าถ้า ส. ไม่มารับ จำเลยก็ต้องรับ** พยานจึง
เขียนบันทึกว่าจำเลยให้การรับสารภาพ **ดังนั้น การที่จำเลยยอมรับเป็นเรื่องที่จำเลยตัดสินใจเอง** ข้อความ
ที่ว่า ถ้าได้ตัว ส. มาก็น่าจะปล่อยจำเลยนั้นก็จะเห็นได้ว่าคงปล่อยสำหรับข้อหาไมเฮโรอีน ๖ ถุง กับ ๓๕ หลอด
ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น ซึ่งก็เป็นการกระทำเพื่อให้ได้ตัวผู้กระทำความผิด ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้ใด **กรณี**
ยังไม่เข้าลักษณะชักจูงหรือกระทำความผิดด้วยวิธีใด ๆ ที่จะให้จำเลยให้การรับสารภาพ

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๕๘๑/๒๕๔๘

แม้ในวันเกิดเหตุ เจ้าพนักงานฝ่ายสืบสวนได้เชิญบิดาและญาติพี่น้องจำเลยไปที่สถานีตำรวจ ทำให้จำเลยต้องยอมเข้ามาอบตัวและให้การรับสารภาพเพื่อให้เจ้าพนักงานปล่อยตัวบิดาและญาติพี่น้องของจำเลย ก็เป็นการตัดสินใจโดยอิสระของจำเลยเอง เพราะเจ้าพนักงานตำรวจมิได้จับกุมหรือดำเนินคดีแก่บิดาหรือญาติพี่น้องของจำเลย เป็นแต่เพียงการเชิญตัวไปในการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเพื่อจับกุมจำเลย ซึ่งเป็นคนร้ายเท่านั้น เมื่อจำเลยเข้ามาอบตัว ความจำเป็นที่จะต้องสืบสวนเพื่อจับกุมจำเลยย่อมหมดไป จึงไม่มีเหตุผลที่พนักงานสอบสวนจะหยิบยกเงื่อนไขการปล่อยตัวบิดาและญาติพี่น้องของจำเลยขึ้นมาเสนอเพื่อจูงใจหรือเป็นคำมั่นสัญญาให้จำเลยยอมรับสารภาพ ทั้งตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาและบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพมีรายละเอียดของการกระทำความผิดตามลำดับทุกขั้นตอน เชื่อมโยงและสอดคล้องกับวัตถุของกลาง ร่องรอยวิถีกระสุน สภาพศพ และสถานที่เกิดเหตุ โดยมีภาพถ่ายประกอบอย่างชัดเจน ไม่มีข้อพิรุธ คำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนจึงใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ มาตรา ๒๒๖

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๑๕/๒๕๔๘

ขณะจำเลยถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจจำเลยก็ได้พูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ญาติพี่น้องฟัง ญาติพี่น้องของจำเลยจึงบอกให้จำเลยรับสารภาพ แสดงว่าจำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจ มิได้เกิดจากการจู่ใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวง หรือมิชอบด้วยประการอื่น คำให้การจึงเป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในการพิจารณาได้

การฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๓๕ นี้ มีผลเพียง**ใช้เป็นหลักฐานยันผู้ต้องหาในการพิจารณาไม่ได้** เพราะเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบตามมาตรา ๒๒๖ แต่ไม่มีผลทำให้เป็นการสอบสวนไม่ชอบ พนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๒๐/๒๕๔๐ มาตรา ๑๓๕ เพียงแต่ห้ามไม่ให้พนักงานสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการล่อลวง หรือขู่เข็ญ หรือให้สัญญากับผู้ต้องหาเพื่อจงใจให้การอย่างใด ๆ ในเรื่องที่ต้องหานั้นเท่านั้น หากพนักงานสอบสวนทำการฝ่าฝืน ก็มีผลเพียงว่า ถ้อยคำที่ผู้ต้องหากล่าวนั้น ใช้เป็นหลักฐานยันผู้ต้องหาในการพิจารณาไม่ได้ตามมาตรา ๑๓๔ **ไม่มีผลถึงกับทำให้การสอบสวนไม่ชอบและโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง**

THANK

An illustration of five diverse children of various ethnicities and ages, each holding up a large, colorful letter to spell out the word 'THANK'. The letters are yellow (T), light blue (H), red (A), magenta (N), and green (K). The children are dressed in casual summer clothing like dresses and t-shirts.

YOU

An illustration of three diverse children holding up large, colorful letters to spell out the word 'YOU'. The letters are dark blue (Y), purple (O), and orange (U). The children are shown in dynamic, jumping poses, wearing bright summer clothes.